

jednáním proti O. a proti jeho služebnému zakročení se dopustil zločinu veřejného násilí podle § 81 tr. z., kterým byl právem uznán vinným. Tím padají také veškeré námitky stěžovatelovy proti odsouzení pro přestupek § 312 tr. z., pokud uplatňují důvod právní mylnosti s toho hlediska, že O. nebyl ve výkonu služby.

Čís. 5863.

Porušenie zákona v ustanovení § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. a zmätočnosť výroku o treste podľa § 385, čís. 2 tr. p., uložil-li súd odžalovanému ako hlavný trest podľa § 12, čís. 2 zákona na ochr. rep. trest káznice (v trvaní dvoch rokov) na miesto žalára.

(Rozh. zo dňa 24. marca 1937, Zm III 124/37.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu vojenskej zrady, uznal opravný prostriedok pre zachovanie právnej jednotnosti, podaný podľa § 441 tr. p. generálnou prokuratúrou, základným a vyslovil, že pravoplatnými rozsudkami krajského a vrchného súdu, pokiaľ nimi bol obžalovanej B. vymeraný hlavný trest druhom káznice, bol porušený zákon v ustanovení § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. Podľa § 442, posl. odst. tr. p. zrušil najvyšší súd snomenuté rozsudky vo výrokoch o druhu hlavného trestu obžalovanej B. uloženého a vymeral jej tento trest hľadiac na ustanovenie § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. druhom žalára podľa III. hlavy zák. čl. V:1878.

D ô v o d y:

Rozsudkom krajského súdu byla obžalovaná B. (okrem iných obžalovaných) uznaná vinnou zločinom neoznámenia trestných podnikov podľa § 12, čís. 1, odst. 2 a čís. 2 zákona na ochr. rep. a bol jej podľa § 12, čís. 2 zák. na ochr. rep. za použitia § 91 tr. z. a hľadiac na ustanovenie § 2, čís. 5 zák. čís. 284/1920 Sb. z. a n. vymeraný trest káznice na dva roky ako hlavný trest a podľa § 32 zákona na ochr. rep. strata čestných práv občianskych a strata volebného práva do obcí na tri roky ako trest vedľajší. Dôsledkom odvolania, podaného verejným žalobcom proti tejto časti rozsudku pre nízku výmeru trestu, zaoberal sa vecou vrchný súd, ktorý potvrdil prvostupňový rozsudok, pokiaľ bol dotyčne B. napadnutý, a nechal ho v ostatnej časti, týkajúcej sa B., nedotknutý. Ďalších opravných prostriedkov dotyčne tejto obžalovanej nebolo, takže cit. rozsudky sa dotyčne nej staly pravoplatnými.

Druh hlavného trestu, uloženého obžalovanej B., neodpovedá zákonu.

Na zločin neoznámenia trestných podnikov podľa § 12, čís. 1, odst. 2, a čís. 2 zákona na ochr. rep., ktorým bola menovaná uznaná vinnou, stanoví § 12, čís. 2 cit. zákona trest ťažkého žalára od jedného do päť rokov. Ponevác zákon na ochranu republiky platí tiež pre oblasť trestného práva skôr uhorského a v cit. predpise ide o trest uvedený v trestnom zákone zo dňa 27. mája 1852, čís. 117 r. z., právom hľadel krajský súd

pri výmere trestu obžalovanej B. na ustanovenia zákona zo dňa 15. apríla 1920, čís. 284 Sb. z. a n. o pomere trestov v územiach rôzneho práva. Tohoto zákona však nepoužil správne.

Podľa § 2, čís. 6 onoho zákona ťažký žalár podľa trestného zákona zo dňa 27. mája 1852, čís. 117 r. z., neni-li dlhší dvoch rokov, rovná sa žaláru podľa III. hlavy zák. čl. V:1878, ináč sa rovná káznici podľa tej hlavy s tou zmenou, že neplatí u nej časové obmedzenie, v hlave onej stanovené. Tieto zásady platia podľa prvého odstavca § 2 cit. zákona nielen pre vykonanie, ale aj pre ukladanie trestu.

Keď tedy krajský súd (ktorý pri tom nesprávne citoval § 2, čís. 5 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. na miesto § 2, čís. 6 cit. zák.) uložil obžalovanej B. hlavný trest v trvaní dvoch rokov, tedy nie dlhší dvoch rokov, mal jej tento trest v smysle uvedených predpisov uložiť v druhu žalára. Keď prez to ho uložil v druhu káznice, tedy v druhu prísnejšom, porušil predpis § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n., a to v neprospech obžalovanej.

Vrchný súd, ačkoľvek vo výroku o treste bol prvostupňový rozsudok napadnutý verejným žalobcom, a ačkoľvek odvolanie verejného žalobcu má sa v smysle § 387, odst. 2 tr. p. považovať vždy za podané aj v prospech obžalovaného, potvrdil napadnutý rozsudok, resp. nechal ho nedotknutý a neučinil nič k odstráneniu uvedenej vady, tvoriacej v neprospech obžalovanej dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. a ktorú tedy mal z úradnej povinnosti podľa § 385, odst. 2 tr. p. odstrániť. Obsahuje tedy aj rozsudok vrchného súdu spomenutú vadu.

Bolo preto vyslovené porušenie predpisu § 2, čís. 6 zákona čís. 284/1920 Sb. z. a n. u oboch rozsudkov nižších súdov. Spolu v smysle § 442, posl. odst. tr. p. byly zrušené rozsudky tie vo výroku obsahujúcom vytknutú vadu, a trest bol vymieraný v druhu žalára bezo zmeny jeho trvania.

Čís. 5864.

Přerušení služby úředníka důchodkové kontroly výkonem povinného vojenského cvičení ve zbrani nelze pokládati ani za onemocnění ani za dovolenou s hlediska § 7 vládn. nař. ze dne 4. března 1920, čís. 157 Sb. z. a n.

Jde proto o přestupek podle § 320 f) tr. zák., nikoliv o zločin podle §§ 197, 199d) tr. zák., zfalšoval-li úředník důchodkové kontroly ve vojenské knížce dobu vykonání vojenského cvičení ve zbrani ze tří týdnů na dva týdny a předložil-li ji svým nadřízeným úřadům k uplatnění nároku na dietní a cestovní paušál.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1937, Zm II 587/36.)

Obžalovaný — úředník důchodkové kontroly — byl povolán k výkonu povinného vojenského cvičení ve zbrani na dobu od 21. srpna do 10. září, tedy na tři týdny. Maje za to, že by pobytem mimo úřad, trvajícím déle nežli čtrnácte dní, pozbyl podle předpisů § 6 zák. čís. 28/1920 Sb. z. a n.